

Sygn. akt III PK 123/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K.

przeciwko A. A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanego kosztami zastępstwa procesowego powoda.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 grudnia 2015 r., IV Pa (...) Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z 16 czerwca 2015 r., IV P (...) oddalający powództwo M. Sp. z o.o. Sp. k. (powód) o zasądzenie od A. A. (pozwany) kwoty 49.866,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 39.866,40 zł do 29 grudnia 2012 r. oraz od kwoty 10.000 zł od 12 grudnia 2014 r., w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 49.866,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 39.866,40 liczonymi od 8 kwietnia 2013 r., w pozostałej części powództwo oddalił i obciążył pozwanego obowiązkiem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna Sądu drugiej instancji. Co więcej okoliczności sprawy, w tym niepełnosprawność pozwanego powodują, że wyrok jest rażąco krzywdzący dla pozwanego, narusza zasady współżycia społecznego i stanowi nadużycie prawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanego powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Temu służy obowiązek zastępstwa procesowego przez fachowego pełnomocnika. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne "na pierwszy rzut oka" (prima facie) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2010 r., II PK 253/09, LEX nr 1663575). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa

materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną.

Przedstawiony przez pozwanego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań, gdyż skarżący nie wskazuje, które z naruszeń Sądu Okręgowego uznaje za na tyle rażące, że uzasadniałoby oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, co więcej nie łączy owej oczywistej zasadności z żadnym przepisem wskazanym w podstawach skargi. Z kolei podnoszona w lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprzeczność orzeczenia z zasadami współżycia społecznego nie znajduje oparcia w podstawach skargi. Pozwany bowiem nie wymienia w podstawach skargi kasacyjnej art. 5 k.c. lub stanowiącego jego odpowiednika na gruncie prawa pracy art. 8 k.p. Gdyby zatem zarzut naruszenia prawa materialnego zawarty w podstawach skargi kasacyjnej był tożsamy z analogicznym zarzutem podnoszonym w apelacji, który zakresem zaskarżenia obejmował art. 5 k.c., wówczas istniałaby podstawa do merytorycznego rozważenia przez Sąd Najwyższy (na etapie rozpoznawania skargi), czy w istocie wyrok Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy, z uwagi na pełnione funkcje oraz związanie podstawami skargi kasacyjnej, które powinny być odpowiednio skorelowane z formułowanym przez skarżącego wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie może opierać swojego rozstrzygnięcia o domniemaną wolę skarżącego, chociażby orzeczenie skarżone skargą kasacyjną było nieprawidłowo wydane, ani nie może orzekać na podstawie przepisów, których w podstawach skargi nie powołano.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. Z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy Sąd Najwyższy, w oparciu o art. 102 k.p.c., postanowił nie obciążać pozwanego kosztami zastępstwa procesowego powoda.